

Terra treballada

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Avui comencem la Setmana Santa, darrera preparació per a la Pasqua. Aprofito una reflexió que vaig escoltar al nou bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Toni Vadell, durant el recés quaresmal al clergat de la diòcesi.

Comentant la paràbola del sembrador, ens deia que dels quatre tipus de terreny que apareixen en la història, l'única terra bona és aquella que ha estat treballada. En efecte, la diferència entre la terra bona i el camí, el terreny rocós o la terra farcida de cards, no és altra que el treball esmerçat, l'esforç de llaurar-la, treure-hi els rocs i arrencar-hi les males herbes.

Si som terra treballada, la Paraula de Déu arrela, creix i dóna fruit en nosaltres. Si som terra abandonada, l'Evangeli o ens deixa indiferents o ens estimula però només per un instant o inaugura un canvi que no es consuma. Aquesta setmana és un temps propici per a treballar-nos, per a preparar el nostre cor per a la llavor que Crist vol sembrar durant el temps de Pasqua. Per això us proposo tres coses inspirades en allò que fa un pagès quan vol posar en cultiu un erm o una boïga: **estovar la nostra consciència**, **treure els obstacles** i **protegir-nos d'allò que infesta de mals hàbits**.

Un erm o una rompuda cal llaurar-la a fons perquè l'aigua i l'aire hi penetrin i facin esdevenir aquella terra apta per a la sembra. Aquesta acció és imatge del treball personal **d'estovar la nostra consciència**, d'examinar-nos, d'obrir allò que està sepultat i explica les nostres reaccions i mecanismes més profunds i inconscients. Això demana temps per a pensar en la nostra manera de viure, en les nostres reaccions i pensaments habituals. Ens hi pot ajudar molt, el fet de demanar als qui ens estimem que ens diguin amb sinceritat allò que veuen en nosaltres que no lliga amb l'Evangeli.

Quan es llaura s'aixequen els rocs que farceixen el terreny i que només es poden treure un cop la terra ha estat estovada. Es treuen els rocs i les pedres per a eliminar allò que més dificulta una sembra uniforme i a la profunditat desitjada. Aquesta acció evoca la confessió i l'absolució sacramental, l'operació espiritual per la qual hom reconeix davant Déu els propis pecats i li permet que *treugi els obstacles* que hom té al seu projecte. De la mateixa manera que la terra abraça els rocs que conté mentre és erma, nosaltres subjectem amb força els nostres pecats i ens costa posar-los al descobert i accessibles. És per això, que difícilment ens confessarem aquesta setmana si no trobem temps per a examinar-nos.

Quan cultivem la terra o la tractem amb herbicides, arrenquem o matem les males herbes, sempre més fortes i més ben adaptades al terreny que els cereals o lleguminoses que volem cultivar. Qualsevol pagès sap que si no s'elimina els pocs exemplars de males herbes d'un camp, en poc temps, infestaran tota la feixa o el tros. Aquesta acció ens apunta a l'ascètica, a l'exercitació de la voluntat per a **protegir-nos d'allò que infesta de mals hàbits** la nostra vida ordinària. Quantes coses no deixen espai per a caminar i créixer en el seguiment de Jesús! Hem d'aprendre a dir no! Hem de renunciar a allò que no ens ajuda! Com de necessari és abandonar i eliminar els mals hàbits, com el pagès "mata" les males herbes.

